

скоротити кількість безповоротних та санітарних втрат населення у небезпечних військових та надзвичайних ситуаціях з допомогою підвищення рівня культури безпеки життєдіяльності.

Список літератури

1. Yevtushenko N. S. The importance of the safety culture of industrial enterprise workers / N. S. Yevtushenko, V. A. Smukova, Y. I. Denysenko // Інформаційні технології: наука, техніка, технологія, освіта, здоров'я = Information technologies: science, engineering, technology, education, health : тези доп. 31-ї міжнар. наук.-практ. конф. MicroCAD–2023, [17-20 травня 2023 р.] / гол. Є. І. Сокол ; уклад. Г. В. Лісачук. – Харків : НТУ "ХПІ", 2023. – С. 343.
2. Yevtushenko N. S. Formation of safety systems for preparing enterprises for emergency situations / N. S. Yevtushenko, O. V. Sukhenko // Інформаційні технології: наука, техніка, технологія, освіта, здоров'я = Information technologies: science, engineering, technology, education, health : тези доп. 31-ї міжнар. наук.-практ. конф. MicroCAD–2023 – Харків : НТУ "ХПІ", 2023. – С. 344.

КОМПЛЕКСНИЙ ПІДХІД ДО БЕЗПЕКИ В ОСВІТНІХ ЗАКЛАДАХ: РОЛЬ МЕНЕДЖЕРСЬКОЇ ОСВІТИ

Євтушенко Н. С., Мезенцева І.О., Мезенцев С.М.

Національний технічний університет

«Харківський політехнічний інститут», м. Харків

natalya0899@ukr.net

У сучасних умовах проблема забезпечення безпеки та антитерористичної захищеності людського ресурсу в освітніх закладах залишається актуальною. Її рішення можливе лише шляхом застосування комплексного підходу, що поєднує в собі основні заходи з комплексної безпеки, заходи щодо розвитку загальної культури тих, хто навчається в галузі безпеки життєдіяльності, навчання безпечної поведінки у різних небезпечних та надзвичайних ситуаціях природного, техногенного та соціального характеру. Потрібно звернути особливу увагу на такий аспект менеджерської освіти, як розвиток управлінських знань та умінь, професійно значущих якостей керівників, менеджерів освіти, здатних ефективно вирішувати завдання щодо забезпечення безпеки людського ресурсу освітньої установи. [1, с 229].

Управління безпекою людського ресурсу освітньої установи включає до свого складу: формування культури безпеки правильних, з точки зору забезпечення безпеки життєдіяльності, поведінкових мотивів; розвиток якостей особистості, спрямованих на безпечну поведінку в навколишньому світі; формування здібностей прийняття безпечних рішень у побуті; прищеплення знань, умінь, навичок щодо зниження індивідуальних та колективних ризиків; вироблення морально-психологічної стійкості в умовах небезпечних та надзвичайних ситуацій; організацію контролю за дотриманням правил реєстрації обліку та проживання осіб в гуртожитках; забезпечення системного контролю діяльності організацій, які орендують приміщення в освітній установі; організацію взаємодії колективу освітнього закладу із представниками правоохоронних органів, місцевого самоврядування; визначення порядку забезпечення безпеки, антитерористичної захищеності освітньої установи під час проведення свят, спортивних змагань та інших культурно-масових заходів; перевірку навчальних та виробничих приміщень освітнього закладу. Сфера безпека життєдіяльності є унікальною і незмінною в сучасній освітній системі. Теорія безпеки соціотехнічних систем має відігравати роль наукової бази для

побудови приватних теоретичних конструкцій, пов'язаних з вирішенням різноманітних завдань забезпечення безпеки в сучасних умовах: безпеки індивідуальної, регіональної, екологічної, техногенної [2, с.67].

Отже, система заходів з управління безпекою людського ресурсу освітньої установи – це сукупність передбачених законодавством заходів та заходів персоналу освітньої установи, який володіє необхідними компетенціями, органів управління освітою, у взаємодії з правоохоронними структурами, допоміжними службами та громадськими організаціями з метою забезпечення безпечного функціонування, а також готовності співробітників та студентів до раціональних дій у небезпечних та надзвичайних ситуаціях.

Література

1. Yevtushenko N. Ensuring psychological safety to develop risk-based thinking students of the specialty "Civil security" / N. Yevtushenko, N. Tverdokhliebova, I. Mezentseva // Educational Challenges : sci. intern. j. – 2022. – Vol. 27, Iss. 2. – P. 228-241.

2. Євтушенко Н. С., Мезенцева І. О. Проблеми та перспективи розвитку освіти в галузі безпеки життєдіяльності//Проблеми цивільного захисту населення та безпеки життєдіяльності: сучасні реалії України : матеріали 9-ї Всеукр. заочної наук.-практ. конф.; Укр. держ. ун-т ім. Михайла Драгоманова. – Київ, 2023. – С. 66-67.

БЕЗПЕКА ТА ЗАХИСТ ЛЮДИНИ У СОЦІОТЕХНІЧНОМУ КОНТЕКСТІ

Євтушенко Н. С., Твердохлєбова Н. Є.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків
natalya0899@ukr.net*

Теорія безпеки соціотехнічних систем має відігравати роль наукової бази для побудови приватних теоретичних конструкцій, пов'язаних з розв'язанням різноманітних завдань забезпечення безпеки в сучасних умовах: безпеки індивідуальної, регіональної, екологічної, техногенної [1,с.67].Базовою концептуальною підставою безпеки людини в середовищі запропоновано теорію адаптації, що має своїм джерелом міждисциплінарний синтез приватних та загальних гуманітарних, технічних та природничо-наукових теорій.

Наукова концепція безпеки базується на основі дослідження системи взаємин людини та навколишньої її дійсності. Дослідження безпеки у зазначеному контексті визначає її як невід'ємну потребу людини, що полягає у здатності до забезпечення на основі усвідомленої, цілеспрямованої діяльності такого характеру взаємодій, при якому дезорганізуючий вплив небезпек зовнішнього середовища на його життєво важливі інтереси обмежується наслідками, відповідають прийнятному рівню.

Актуальність проблеми безпеки людини в сучасному світі обумовлена становленням нового типу реальності, що характеризується взаємопроникністю, єдністю природного та штучного, природного та соціального.Внаслідок взаємодії суспільства та природи виявились діалектичні протиріччя, що визначають тенденції зміни їхнього стану. Вони полягають у зростаючій різниці між життєво важливими потребами суб'єкта (тобто суспільства і людини) у самозбереженні та життєзабезпеченні та між перспективою розвитку та можливостями об'єкта (тобто природи) у задоволенні їхніх потреб. Наявність об'єктивно існуючої суперечності є джерелом виникнення екологічних, техногенних, соціальних та інших небезпек.